

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXVI. De expeditione adversus Sarmatas, deque obitu Valentiniani in Gallia: & quomodo Valentinianus Iunior Imperator est renuntiatus. Item de persecutione Episcoporum, & de oratione Themistii ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ἐποφυκαῖς δυνάμεις, οὐδὲ ἀπέφυγε τὸ A educatus fuerat, ē carcere licet posset, fugere noluit.
δειμωλίεσσον.

Κεφ. λεγ'.

περὶ τῆς Σαρματικῆς εἰσπροστίας, καὶ σὺν τῷ Θαύτῳ εὐλεγτι-
νόντες γαλλίης καὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους εὐλεγτικῶν. καὶ σὺν τῷ
ταῦται τοῖς ιπταῖς, καὶ σὺν τῷ λόγῳ τῷ φιλοσόφῳ θεμι-
σίᾳ, σὺν ὁν φιλαθρωπότερῳ τῷ τοῖς αὐτοῖς θερι-
ρούσιν τοῖς μητέραις.

Aλλὰ ταῦτα μὴ ἡπές αὐτὸν ἐκεῖνον, ἀλλὰ μόνον τὸν ἐγανέματον χωρία των τῆς πόλεως
οὗν δεχομένης, ἐπερχόμενος τετοῖς εὐ-
λειπταῖς οἱ δέ, τὸ σεριπᾶς τὸ πλῆθος καὶ
τὸ σωματοθύνην αἴσταντος, πέσσοντος τοῖς
ψεύταις, εἰρήνην ήτον. ιδὼν δέ τετοῖς, εἰ
τοῖτοι γανέμαται πάντες εἰσὶν ἐπιστρά-
τες τῷ δέ σοῦ πρέπεις παρενθανοῦτες
εὑρεῖς φυσάντων, ἐμπίπτατο) ὄργης· καὶ
μέγα κακεσγυώς, ἥ δενα τὸν τοπικὸν
ταρμένεν ἔφη, καὶ τὴν ρωμαϊκὸν δυστρε-
γεῖν δεχόντος αὐτὸν αἰσιάσαν, εἰ γανέ-
μαται βάρεσσον ἔθνος, ὃν αἱρεῖσον οὖτοι,
οὐ γάπατον εὐφέμην μένοντες ζητοῦσιν, αλλὰ
θησηντοις τῆς υἱῶν αὐτὸς δεχομένης οὐδέπο-
τον, καὶ πολεμεῖν ὅλως πόλεως ρωμαΐς, φαν-
τάζονται. Οὐ πολὺ ἐχαλεπάνοντο, καὶ
ταῦτα βοῶντο, τῶν αἱρέτων διατάσσων
παρεχθεῖσιν αὐτῷ τῷ ἔνδον, φλεψὶν αὐτο-
ῦδεινεια ἐρράγη· καὶ αναδοθεῖσον αἴμα-
το, οὐ φρεσίω ποὺ τὸ γαλλίας ἐτελεύτησε
τὸν βίον· ἐτημητόμφι τὰ τενήκοντα καὶ τε-
σσαρεγγονούς· τεισκαίδεκα ἥ οὐ τὴν βασι-
λείαν μάλα καὶ λίαν Πτοτημώς διαγνό-
μητο· ἐκτῇ δέ ημέρα τῆς τελεύτης αὐτῷ,
παγορεύετο) βασιλεὺς τῶν τῷ σεριπῶν οὐ-
τοπέρος καὶ οὐδένα μόνον αὐτὸς πάσις· οὐκ εἰς
μακροντεῖτεψισταύτῃ αὐτῷ χειροτονία,
τάλος τέ Κρατικῶν οὐ αὐτὸς αἰδελφός, εἰ
καὶ τίς δεχόντος εχαλεπάνον, οὐ τὸν σερ-
ιπῶν πειναῖς αὐτὸς Πτοτενψα, τὰ σύμβολα
τῆς δεχῆς αὐτῷ αἰσιεῖσιν· οὐ τετῷ δὲ
τάλος οὐ αὐτοκοινία τῆς συγιας διάγων,
πειναῖς αὐτὸν ἐπεδιδότοις ἐτέρως αὐτὸς αἰσι-
τὸ θεῖον δοξαζούσιν αἰπεχθανόμηντο, καὶ
χαλεπῶς τούτους ἐπέτεισε, καὶ οὐλαυ-

C A P. XXXVI.

De expeditione adversus Sarmatas, deque
obitu Valentiniani in Gallia: & quomodo
Valentinianus Junior Imperator est renun-
tiatus. Item de persecutione Episcoporum,
& de oratione Themistii Philosophi, que
Valentem clementiore reddidit erga eos
qui ab ipso dissentiebant.

BEd de his rebus, pro suo quisque ar-
bitrio & loquetur & tentiet. Porro
cum Sarmatae loca quædam Occidenta-
lis Imperii vastarunt, Valentinianus ex-
peditionem adversus eos suscepit. Illi
cum ingentem numerum copiarum, &
apparatus magnitudinem compreserunt,
missis legatis pacem ab eo petierunt.
Quibus ille vīlis, percontatus est, utrum
omnes Sarmatae ejusmodi essent. Illis
vero affirmantibus, tortius Gentis nobil-
issimos adesse & legatione fungi, ira ex-
canduit. Contentaque voce exclamans:
Gravis profecto, ait, calamitas evenit
subditis nostris, & adversa fortuna pre-
mitur Imperium Romanum, quod ad
nos usque devolutum est; quando Sar-
matæ Gens Barbara, quorum isti sunt
præstantissimi, non contenti sunt intra
fines suos degere, sed in Imperium me-
um invadere audent, & cum Romanis o-
mnino bellum gerere præsumunt. Quæ
cum sepius inclamat vehementi indi-
gnatione correptus, præimmodica con-
tentione quā satis ejus præcordiis, vena
simil & arteria dirupta est. Unde effu-
sa subito sanguinis copiā, in castello
quodam Galliæ animam exhalavit: cum
vixisset quidem annos quatuor circiter
& quinquaginta, Imperium vero opti-
me ac præstantissime annis tredecim ad-
ministrasset. Sexto vero post ejus obi-
tum die, filius junior ejusdem cum ipso
nominis, Imperator à militibus nuncupatur. Nec multo post Valens & Gratianus
frater illius, electionem ejus suo suffragio comprobant, licet initio mole-
ste tulissent, propterea quod ante ipso-
rum contensum, milites insignia imperii
ei tribuissent. Interim Valens Antio-
chiae in Syria degens, adversus eos qui
aliter quam ipse de Deo sentiebant, ma-
jore indies odio æstuabat, eosque acer-
bissime vexare ac persecui non cessabat.

Quo quidem tempore Themistius Philo-
lophus, oratione coram illo habita,
monuit eum, mirandam non esse Eccle-
siasticorum dogmatum dissensionem,
quippe quæ longe minor sit ac levior ea
quæ in Gentilium dogmatibus reperi-
tur. Varias enim ac multiplices apud il-
los esse opiniones: atque ut in opinio-
num varietate fieri solet, dissensio-
nem de illis ortam, contentiones neces-
satio gignere ac disputationes. Ac Deo
fortassis ipsi ita placere, ut non facile co-
gnoscatur, utque variæ sint de ipso op-
inione: quo scilicet unusquisque ipsum
magis reveretur, cum perfectam ejus B
notitiam nemo penitus assequi possit:
secum ipse reputans ex eo quoadusque
progesse existimat, qualis ille sit &
quantus.

CAPUT XXXVII.

De Barbaris qui trans Istrum habitabant, & quomodo ab Hunnis expulsi, ad Romanos confugerunt, & quomodo facti sunt Christiani. Item & Vlphila & de Athanarico, & de iis quæ Gotthis acciderunt, & qua de causa Arianam opinionem amplexi sint.

Ac oratione Themistii Imperator aliquantis per mitigatus, minori quidem acerbitate in puniendo usus est quam antea: iram tamen adversus Sacerdotes Dei conceptam nunquam penitus abjecisset, nisi supervenientes curæ publicorum negotiorum, cum ab ejusmodi studio revocasset. Nam Gotthis qui antea trans Istrum sedes habebant & alii imperabant Barbaris, ab Hunnis expulsi, ad Romanorum fines transvecti sunt. Hæc autem Hunnorum natio, Thracibus ad Istrum degentibus, ipsique adeo Gotthis, ut ajunt, prius ignota erat. Ac licet vicini inter se essent, se tamen vicinos esse ignorabant, propterea quod maximo lacu inter ipsis interjecto, singuli eam partem continentis quam habitabant, finem orbis terrarum esse existimabant, nec quidquam ulterius esse præter mare & immensam aquarum copiam. Sed cum forte contigisset, ut bœ cestro percitus lacum trasciceret, bubulus eum insecurus est. Qui cum terras ex adverso sitas consperxisset, renuntiavit popularibus. Alii narrant, cervum fugientem, Hunnis quibusdam venantibus viam monstrasse,

νεν. ὅτε δὴ λόγον αὐτὸς προσφωνῶ θεοῖς
οὐ φιλόσφω, παρῆνε μὴ χῆμα ταμαζεῖ
τὸν διαφωνίαν τὸν ἐκκλησιαστικὸν δογματινού
μετειωτέρου καὶ μέίν τὸν ταῦτας εἰπεῖν
τοῦ θεοῦ τολματικόν γένεται τοῦ θεοῦ ταῦτας
αὐτοῖς δόξας· καὶ ὡς εἰ πλήθει δογμάτων
ἀνάγκη τὸν τοῦτα διαφορὰν ποιεῖν
ἔριδας καὶ διαλέξεις ποιεῖν· ἐπειδὴ θεοῖς
ἴσως, μὴ φαῦλος γνώσκεις φίλον, καὶ διαφο-
ρῶς δόξας εἰπεῖν· ὅπως ἔκαστος θεοῖς μᾶλλον φιλού-
τος, ακαλανόπτερος γένεται τῆς ἀκριβεῖς ἀπόγνω-
σεως, αναλογούμενος τὸν ὅσν ἐφικέναι
μίζει, πιπλίκω τε καὶ οἶος ἐστιν.

Κεφ. ΛΖ.

Περὶ τοῦ πέρατος τῆς βαρβάρων, ὃς ὑπὲπει τὸν τοῦτον ξενιάτον,
ρωμαῖος προσταχόριστος· καὶ αἱ γῆς ταῖς τούτοις φίλαι, ἢ αὐταρίχη, ἢ μετέντεντα ευμένες, καὶ τὸν ἄριστον τοῦτον εἰσιτικαῖσαν.

CΕΚ δὴ τοιότων θεμιστία λόγων, φιλα-
χρωπότερέγν τως διατεθεῖς ὁ βασιλεὺς
χαλεπῶς κατως ὡς προστερεού τας τι-
ειας ἐπιτῆρε· καὶ μὲν τελείως ἐφείδε τοῦτο
τὸν ιερωμένων σεργῆς, εἰ μὴ κονῶν παγ-
μάτων Πτηγημόμενα φερούτες, εἰσ-
τούσες σωμαχώρων παγδαῖσεν· γότθοι γ
οὶ δὴ πέραν τῆς πόλεως τὸ τελονικόν,
καὶ τὸν ἄλλον βαρβάρων ἐκπότεν, ἐξ-
λαβέντες τοῦτα τῶν καλυμμένων εἴνων, εἰς
τὸν ρωμαῖον ὄρες ἐπεργασθησαν τέτο
δέ τοι ἔνθε, ὡς Φασίν, αγνωστοῦ πρε-
τερον τοῖς τοῦτα τὸν ιερού, καὶ γότθοι
αὐτοῖς ἐλάσθανον ἢ προστελλόμενοι αἷλλοις
καθότι λίμνης μεγίστης τοῦ μέσῳ κενθρίκης
καταστού τελονικός· Ἐπεργασθεῖσα τὸν καὶ
αὐτες οἰκευμένων· μηδὲ τέτο δέ, ζαλα-
σται καὶ ὑδωρ ἀπέργοντο· συμβάν δὲ τοῦ
οἰσεργάληγα διαδραμαῖν τὸν λίμνην, ἐπ-
κολεύθησε βυκόντε· καὶ τὸν αἴπερε
γῆν θεασάμενος, πλεύσει τοῖς ὁμοφύλοις
ἄλλοι ἡλέστον, ὡς ἡλαζόντε· διαφυγόσα, πο-
τῶν εἰνων θηρῶσιν ἐπεδειξετήρες τῷ οὖτι,